



Številka: Up-103/14-27

Datum: 6. 6. 2018

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi Stanka Zakelška, Štore, na seji 6. junija 2018

odločilo:

1. Sodba Vrhovnega sodišča št. I Ips 47016/2010 z dne 17. 10. 2013, sodba Višjega sodišča v Celju št. II Kp 47016/2010 z dne 9. 4. 2013 in sodba Okrožnega sodišča v Celju št. I K 47016/2010 z dne 11. 5. 2012 se razveljavijo v izreku o premoženjskopравnih zahtevkih in zadeva se v tem obsegu vrne Okrožnemu sodišču v Celju v novo odločanje.

2. V preostalem se ustavna pritožba zoper navedeno sodbo Vrhovnega sodišča v zvezi s sodbo Višjega sodišča v Celju in Okrožnega sodišča v Celju zavrne.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Pritožnik je bil s pravnomočno sodbo spoznan za krivega storitve kaznivega dejanja poslovne goljufije po drugem odstavku v zvezi s prvim odstavkom 234.a člena Kazenskega zakonika (Uradni list RS, št. 95/04 – uradno prečiščeno besedilo – v nadaljevanju KZ) in kaznivega dejanja poslovne goljufije po prvem odstavku 234.a člena KZ, ker se je kot direktor družbe Hudournik, d. o. o., Laška vas, z družbama Zagožen, d. o. o., Žalec, in Sam Inženiring, d. o. o., Celje, dogovoril za nakup gradbenega materiala oziroma prevoz tovora in zatrdil, da bodo vsi računi poravnani v dogovorjenem roku, nakar računi niso bili v celoti poravnani. Pritožnik je dejanje v škodo družbe Zagožen storil po Mirku Kovačiču. Sodišče je pritožniku izreklo pogojno obsodbo. Oškodovanima gospodarskima družbama Sam Inženiring in Zagožen je delno prisodilo premoženjskopравna zahtevka (družbi Zagožen v višini 38.293,61 EUR, družbi Sam Inženiring pa v višini 8.071,97 EUR) in ju naložilo v plačilo pritožniku, s presežkoma pa je družbi napotilo na pravdo. Ob določitvi enotne kazni in

preizkusne dobe je pritožniku v pogojni obsodbi določilo tudi dodatni pogoj, da v roku dveh let po pravnomočnosti sodbe plača oškodovanima družbama prisojena zneska. Vrhovno sodišče je zahtevo za varstvo zakonitosti pritožnikovega zagovornika zavrnilo.

2. Iz sodbe sodišča prve stopnje izhaja, da je sodišče ugotovilo delno drugačno dejansko stanje, kot je bilo opisano v obtožbi, in sicer je ugotovilo, da pritožnik kaznivega dejanja v škodo družbe Zagožen ni izvršil sam, temveč ga je izvršil po Mirku Kovačiču. Pritožbeno sodišče je v 7. točki obrazložitve sodbe navedlo, da sodišče s tem ni poseglo v bistvo očitka, temveč je zgolj natančneje opredelilo način izvršitve kaznivega dejanja. Pojasnilo je tudi, da drugačno dejansko stanje za pritožnika ni moglo biti presenečenje, saj je v zagovoru sam zatrjeval, da se je za posel z družbo Zagožen dogovoril Mirko Kovačič. Iz teh razlogov je pritožbeno sodišče zaključilo, da sodišče prve stopnje ni storilo kršitve iz 9. točke prvega odstavka 371. člena Zakona o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14 in 66/17 – v nadaljevanju ZKP). Vrhovno sodišče je tem razlogom pritrdilo.

3. Odločitev o (delni) ugoditvi premoženjskopравниh zahtevkoma oškodovanih družb je prvostopenjsko sodišče obrazložilo z navedbo, da je "obtoženec na način in v obsegu, opisanima v izreku sodbe, s svojim ravnanjem nedvomno povzročil škodo in je njegova kazenska odgovornost podlaga tudi za prisajo njihovih premoženjskopравниh zahtevkov v obsegu, kot izhaja iz izreka sodbe in odgovarja okoliščinam, ki so bile ugotovljene med kazenskim postopkom" (18. točka obrazložitve prvostopenjske sodbe). Višino prisojenih zneskov je prvostopenjsko sodišče ugotovilo s seštevkom neplačanih računov. S premoženjskopравниh zahtevkoma glede plačila obresti in stroškov pa je sodišče gospodarski družbi napotilo na pravdo, saj je presodilo, da podatki kazenskega postopka ne dajejo zanesljive podlage za razsojo v tem delu. Višje sodišče je kot neutemeljen zavrnilo pritožnikov očitek, da sodišče prve stopnje ni uporabilo nobenega predpisa s področja civilnega ali gospodarskega prava. Pojasnilo je, da predpisi s področja gospodarskega prava in med njimi tudi stečajnega prava za presojo obstoja kaznivih dejanj, kazenske odgovornosti obtoženca, škode, nastale s kaznivim dejanjem, in za kazensko sankcijo niso upoštevni. Po oceni pritožbenega sodišča je treba uporabiti KZ, ZKP in Obligacijski zakonik (Uradni list RS, št. 97/07 – uradno prečiščeno besedilo – v nadaljevanju OZ) v delu o odškodninski odgovornosti in povrnitvi škode (27. točka obrazložitve sodbe pritožbenega sodišča). V nadaljevanju obrazložitve je sodišče pojasnilo, da je v kazenskem postopku dejanska podlaga za odločitev o višini premoženjskopravne zahtevke ugotovljena premoženjska korist, ki jo je obtoženec pridobil sebi ali drugemu s kaznivim dejanjem. V konkretnem primeru naj bi bila višina te koristi enaka višini s kaznivim dejanjem povzročene škode. Navedbe zagovornika, da po pravilih zakona, ki ureja gospodarske družbe, družbeniki ne odgovarjajo za obveznosti družbe z omejeno odgovornostjo, je pritožbeno sodišče označilo kot neupoštevne za prisajo premoženjskopravni zahtevkov oškodovanima družbama. Navedlo je, da je temelj

za civilno odgovornost obtoženca to, da je bil spoznan za krivega storitve obeh obravnavanih kaznivih dejanj (32. točka obrazložitve sodbe pritožbenega sodišča). Pritožbeno sodišče tudi ni sledilo stališču pritožnika, da je zaradi plačila terjatve po sklepu o prisilni poravnavi terjatev obeh oškodovanih družb ugasnila. Je pa pritožbeno sodišče, drugače od sodišča prve stopnje, to dejstvo upoštevalo pri izračunu višine premoženjske škode in prisojena zneska znižalo. Vrhovno sodišče je pritrnilo razlogom pritožbenega sodišča, da je bilo o premoženjskopравnih zahtevkih pravilno in v skladu z zakonom odločeno z uporabo drugega odstavka 105. člena ZKP. Kot pravilni je označilo tudi stališči pritožbenega sodišča, da je bila višina premoženjske koristi, ki jo je obsojenec pridobil s kaznivim dejanjem, utemeljeno upoštevana kot podlaga za odločitev o višini premoženjskopравnega zahtevka ter da je temelj za odškodninsko odgovornost obsojenca ugotovitev, da je bila škoda v obeh primerih storjena s kaznivim dejanjem.

4. Pritožnik v ustavni pritožbi zatrjuje kršitev 14., 22. in 23. člena Ustave. Ustavnemu sodišču predlaga, naj izpodbijane akte razveljavi.

5. Pritožnik trdi, da so sodišča o premoženjskopравnih zahtevkih odločila neobrazloženo ter mimo pravil civilnega in statusnega prava. Sodišče prve stopnje naj bi podane premoženjskopравne zahtevke prekoračilo in naj ne bi upoštevalo, da je družba Hudournik v postopku prisilne poravnave poravnala 20 odstotkov terjatve obema družbama in tudi drugim upnikom. V sodbi naj ne bi bilo pojasnjeno, zakaj mora zahtevana zneska plačati pritožnik kot fizična oseba, glede na to, da za obveznosti družb z omejeno odgovornostjo družbeniki po pravilih zakona, ki ureja gospodarske družbe, ne odgovarjajo. Pritožnik opozarja, da se mu očita, da je z oškodovanima družbama posloval kot direktor družbe Hudournik in ne za svoj račun. Nadalje izpostavlja pravila vezanosti civilnega sodišča na kazensko obsodilno sodbo. Meni, da sodišče o njegovih obveznostih ni odločalo po veljavnem materialnem pravu, da v sodbi materialnopравne podlage sploh ne navaja in je torej odločilo "na pamet", oškodovani družbi pa naj tudi ne bi zatrjevali nobene podlage za odškodninsko odgovornost, ne po pravilih OZ ne po pravilih zakona, ki ureja gospodarske družbe. Višje in Vrhovno sodišče naj te napake ne bi odpravili, temveč naj bi le pritrtili odločitvi pritožbenega sodišča.

6. Pritožnik nadalje navaja, da je sodišče opisu kaznivega dejanja dalo popolnoma novo vsebino, ki iz obtožbe ni izhajala, in sicer naj bi v opis kaznivega dejanja brez predloga tožilstva dodalo, da je pritožnik kaznivo dejanje v škodo družbe Zagožen storil po Mirku Kovačiču. Pritožnik trdi, da navedeno iz izpovedbe Kovačiča ne izhaja, poleg tega pa naj bi sodišče s tem mimo svojih zakonskih pooblastil v škodo obdolženca in v korist nasprotne stranke obtožnico prekoračilo. Pritožnik meni, da bi morale sodišče glede na opis v obtožnici pritožnika oprostiti, zaradi favoriziranja tožilstva pa je opis samovoljno in arbitrarno spremenilo ter pritožnika obsodilo. Opozarja tudi, da je Mirko Kovačič glede kaznivega dejanja v škodo družbe Sam Inženiring izpovedal enako, a v tem delu sodišče od obtožbe ni odstopilo. Pritožbeno

sodišče naj se do teh navedb ne bi opredelilo, temveč naj bi arbitrarno rzsodilo, da se pritožnikov položaj zaradi spremembe obtožnice ni poslabšal. Vrhovno sodišče pa naj bi se odgovoru na te navedbe izognilo s sklicevanjem na nesubstancirane navedbe v zahtevi za varstvo zakonitosti oziroma naj bi navedlo, da njegova odločitev temelji na odločitvi sodišča druge stopnje.

7. Pritožnik zatrjuje še, da je sodišče glede obsodbe za kaznivo dejanje v škodo družbe Sam Inženiring zašlo v spoznavno krizo, saj naj nobena priča ne bi potrdila aktivnega ravnanja obdolženca pri sklepanju posla in obljubljanju plačila. Iz tega razloga naj bi sodišče le delno povzelo izpovedbe nekaterih prič, izpovedbe prič, ki so bile pritožniku v korist, pa naj bi namenoma prezrlo in naj se do njih ne bi opredelilo.

8. Ustavno sodišče je s sklepom senata št. Up-103/14 z dne 27. 6. 2016 ustavno pritožbo sprejelo v obravnavo. V skladu s prvim odstavkom 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS) je o tem obvestilo Vrhovno sodišče. Skladno z drugim odstavkom istega člena ZUstS je ustavno pritožbo poslalo v odgovor oškodovanima družbama, o katerih premoženjskopравnih zahtevkih je bilo odločeno z izpodbijano sodbo.

9. Odgovor je podala družba Zagožen, ki meni, da v postopku ni prišlo do kršitev ustavnih pravic pritožnika. Navaja, da sodišče ni prekoračilo obtožbe in da je pravilno odločilo o premoženjskopравnem zahtevku. Podlaga za prisojeni premoženjskopравni zahtevek naj bi bila odškodninska odgovornost po OZ, zato naj sodišču ne bi bilo treba upoštevati predpisov s področja gospodarskega prava. Nasprotni udeleženec svári pred tem, da bi Ustavno sodišče v tej zadevi presoјalo golo zakonitost izpodbijanih sodnih odločb.

10. Ustavno sodišče je odgovor družbe Zagožen vročilo pritožniku, ki je odgovoril, da pri vloženi ustavni pritožbi vztraja. Ponovno je poudaril, da je odločitev sodišča v zvezi s prisojjo premoženjskopравnih zahtevkov arbitrarna, ker ni obrazložena oziroma ker sodišče zanjo ni podalo nobenega materialnopравnega temelja.

B. – I.

Glede zatrjevanih kršitev v zvezi z odločitvijo o premoženjskopравnih zahtevkih

11. Odločanje o premoženjskopравnih zahtevkih v kazenskem postopku je urejeno v X. poglavju ZKP (100.–111. člen). Iz določb tega poglavja izhaja, da odločanje o premoženjskopравnem zahtevku pomeni odločanje v sporih iz premoženjskopравnih razmerij med obdolžencem (kot tožencem) in drugo fizično ali pravno osebo (kot tožnikom). Sodišče o sporih iz premoženjskopравnih razmerij sicer odloča v pravdnem postopku (1. člen Zakona o pravdnem postopku, Uradni list RS, št. 73/07 –

uradno prečiščeno besedilo, 45/08 in 10/17 – v nadaljevanju ZPP). Kadar pa upravičenec za podajo premoženjskoprnega zahtevka¹ trdi, da je obligacijsko razmerje nastalo zaradi ravnanja, ki hkrati izpolnjuje tudi znake kaznivega dejanja, o katerem odloča sodišče v kazenskem postopku, se zaradi načela ekonomičnosti o premoženjskoprnem zahtevku lahko odloči tudi v okviru kazenskega postopka (prvi odstavek 100. člena ZKP). V takem primeru se znotraj kazenskega postopka izvede t. i. pridružen (adhezijski) pravdni postopek.

12. Smisel odločanja o premoženjskoprnem zahtevku v kazenskem postopku je torej, da sodišče v enotnem postopku odloči tako o kazenskoprnih kot tudi o civilnoprnih posledicah določenega ravnanja. Pri tem pa mora upoštevati, da pravni sklep o obstoju kaznivega dejanja in obdolženčeve krivde, ki temelji na kazenskoprnih normi, sam po sebi ne zadostuje za pravni sklep o civilnoprnih posledicah. Kazenskoprna norma namreč kot sekundarno pravno posledico (pravno sankcijo) določa zgolj kazenskoprno posledico, ne pa tudi civilnoprnih. Navedeno velja tudi v primeru, ko je obdolženec v kazenskem postopku spoznan za krivega storitve kaznivega dejanja, katerega zakonski znak je *pridobitev premoženjske koristi, povzročitev škode* in podobno. Mogoče je sicer, da tovrstni znaki pri posamezni inkriminaciji napotujejo na predpise civilnega prava (v takem primeru gre za t. i. blanketne inkriminacije) in da torej sodišče že pri presoji obstoja kaznivega dejanja te znake presoja z vidika civilnega prava. Kljub temu pa ugotovitev o obstoju teh znakov sama po sebi še ne zadostuje za sklep o posledicah na civilnoprnem področju, saj kazenskoprna norma, kot je bilo že navedeno, takih posledic ne določa.

13. Navedeno ne pomeni, da sodišče dejanskih in pravnih ugotovitev, do katerih je prišlo pri presoji utemeljenosti obtožbe, ne more uporabiti pri presoji utemeljenosti premoženjskoprnega zahtevka. Prav nasprotno – sodišče je glede obstoja kaznivega dejanja in obdolženčeve krivde na te ugotovitve vezano in jih mora upoštevati (kolikor so seveda za presajo premoženjskoprnega zahtevka pravno upoštevne), tako kot je nanje vezano pravno sodišče, kadar o civilnoprnem sporu odloča ločeno.² Prav zato je sploh smiselno hkratno odločanje o kazenskoprnih in civilnoprnih posledicah določenega ravnanja. Vendar pa zgolj te ugotovitve za odločitev o obstoju civilnoprne sankcije ne zadostujejo. Treba jih je podrediti zakonskemu dejanskemu stanju, ki določa civilnoprne posledice očitane ravnanja (na primer določbam o odškodninski odgovornosti, o odgovornosti zaradi neupravičene pridobitve ipd.).

¹ Po 101. členu ZKP je upravičenec za podajo premoženjskoprnega zahtevka v kazenskem postopku tisti, ki je upravičen uveljavljati tak zahtevek v pravdi.

² Ta vezanost izhaja iz 14. člena ZPP, po katerem je sodišče, kadar temelji tožbeni zahtevek na istem dejanskem stanju, na podlagi katerega je že bilo odločeno v kazenskem postopku, vezano na pravnomočno obsodilno sodbo, izdano v kazenskem postopku, in sicer glede obstoja kaznivega dejanja in kazenske odgovornosti storilca.

14. Pri presoji premoženjskopравnih zahtevkov v kazenskem postopku je treba nadalje upoštevati dinamiko obligacijskega razmerja. Medtem ko je za presojo obstoja zakonskih znakov kaznivega dejanja in obdolženčeve krivde praviloma upoštevna zgolj čas izvršitve kaznivega dejanja, so pri presoji civilnopravnih obveznosti upoštevna tudi pravno pomembna dejstva, ki so nastala po izvršitvi ravnanja in ki lahko civilno obveznost spreminjajo ali ukinjajo (na primer izpolnitveno ravnanje, odpust dolga, pobot, novacija). Dejstvo, da je z ravnanjem, ki izpolnjuje zakonske znake kaznivega dejanja, hkrati nastalo obligacijsko razmerje, ne pomeni nujno, da to razmerje še obstaja v času odločanja sodišča ali da obstaja v isti obliki.

15. Iz navedenega izhaja, da lahko sodišče pravilno odločitev o premoženjskopравnem zahtevku sprejme šele na podlagi presoje konkretnega primera v luči vseh upoštevnihi določb civilnega materialnega prava. To presojo pa mora na konkreten način in z zadostno jasnostjo v sodbi obrazložiti. Navesti mora: a) formalne pravne vire, na temelju katerih je izpeljalo svojo odločitev, b) ugotovljena dejstva in dokaze, iz katerih ta dejstva izhajajo, ter c) utemeljitev oblikovanja zgornje in spodnje premise pravnega silogizma in podreditev spodnje premise zgornji. Tako obrazložena sodna odločba je bistveni del poštenega postopka, ki je varovan s pravico do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave. Le taka obrazložitev namreč zagotavlja uvid v razloge za odločitev, pri čemer je ta uvid še posebej pomemben za stranko, ki v postopku odločanja o svoji pravici, obveznosti oziroma pravnem interesu ni bila uspešna. Za zagotovitev človekove pravice do poštenega postopka je velikega pomena, da stranka lahko spozna razloge za odločitev, ki ima vpliv na njen pravni položaj. Poleg tega je ustrezna obrazložitev pogoj za preizkus razumnosti sprejete odločitve.³

16. Obrazložitev odločitve o premoženjskopравnem zahtevku v izpodbijani prvostopenjski sodbi ne ustreza navedenim zahtevam 22. člena Ustave. Sodišče se v obrazložitvi sodbe zgolj sklicuje na pritožnikovo kazensko odgovornost, ki pa, kot je bilo že opozorjeno, sama po sebi ne zadostuje za nastop civilnopravnih posledic. Na podlagi navedb sodišča, da je pritožnik "povzročil škodo in je njegova kazenska odgovornost podlaga tudi za prisojo njihovih premoženjskopравnih zahtevkov", bi bilo sicer mogoče sklepati, da je sodišče kot pravno podlago za delno prisojo premoženjskopравnih zahtevkov štelo določbe OZ o odškodninski odgovornosti. Vendar pa sodišče teh določb ni niti navedlo, še manj pa je pojasnilo, za katero vrsto odškodninske odgovornosti naj bi šlo, katere so predpostavke te odgovornosti in zakaj so v konkretnem primeru podane. Pritožnik tako ni dobil odgovora, zakaj mora zahtevana zneska plačati kot fizična oseba kljub temu, da se mu očita, da je z oškodovanima družbama posloval kot direktor družbe Hudournik in ne za svoj račun; da za obveznosti družb z omejeno odgovornostjo družbeniki po pravilih zakona, ki

³ Glej 19. točko odločbe Ustavnega sodišča št. Up-613/16 z dne 28. 9. 2016 (Uradni list RS, št. 64/16).

ureja gospodarske družbe, ne odgovarjajo; in da je bila zaradi neizpolnitve pogodbe obogatena družba Hudournik.

17. Pritožbeno in Vrhovno sodišče te napake nista odpravili, čeprav je pritožnik v pritožbi in zahtevi za varstvo zakonitosti zatrjeval, da sodišče prve stopnje o premoženjskopравnih zahtevkih ni odločilo na podlagi civilnega prava in da ni obrazložilo, zakaj naj bi moral pritožnik kot fizična oseba oškodovanima družbama plačati prisojena zneska. Pritožbeno sodišče je sicer navedlo, da so za presojo škode upoštevne določbe OZ v delu o odškodninski odgovornosti in povrnitvi škode (27. točka obrazložitve sodbe pritožbenega sodišča), vendar pa zgolj ta navedba za obrazložitev odločitve o premoženjskopравnih zahtevkih ne more zadostovati.

18. Iz navedenega izhaja, da je sodišče prve stopnje pritožniku naložilo plačilo dela s premoženjskopравnima zahtevkoma uveljavljanih zneskov, ne da bi to odločitev ustrezno obrazložilo in pritožniku pojasnilo, zakaj je civilnopravno odgovoren za neplačani del dolga družbe Hudournik. S tem je kršilo pritožnikovo pravico do obrazložene sodne odločbe iz 22. člena Ustave. Višje in Vrhovno sodišče te kršitve nista odpravili.

19. Ustavno sodišče je zato izpodbijane sodbe v delu, ki se nanašajo na premoženjskopравna zahtevka, razveljavilo in zadevo v tem obsegu vrnilo sodišču prve stopnje v novo odločanje (1. točka izreka odločbe). Prisojena premoženjskopравna zahtevka sta bila sicer podlaga tudi za določitev posebnega pogoja v pogojni obsodbi, vendar Ustavnemu sodišču v odločitev o pogojni obsodbi ni bilo treba poseči, ker je bil pritožniku posebni pogoj s pravnomočno sodbo Okrožnega sodišča v Celju št. I Ks 47016/2010 z dne 20. 5. 2016 odpravljen.

B. – II.

Glede drugih zatrjevanih kršitev

20. Z navedbami glede prekoračitve obtožbe pritožnik sodišču prve stopnje očita absolutno bistveno kršitev določb kazenskega postopka po 9. točki prvega odstavka 371. člena ZKP. Ustavno sodišče ni instanca rednim sodiščem in se v postopku z ustavno pritožbo ne more spuščati v presojo nepravilnosti pri uporabi zakonskega prava. Skladno s prvim odstavkom 50. člena ZUstS Ustavno sodišče preizkusi izpodbijane akte le glede kršitve človekovih pravic in temeljnih svoboščin. Pritožnik ne trdi, da zaradi zatrjevane prekoračitve obtožbe ni imel na voljo primerne časa in možnosti za pripravo obrambe (prva alineja 29. člena Ustave), niti vsebinsko ne utemelji, da mu je bila s tem kršena katera druga človekova pravica ali temeljna svoboščina. Navedbe, da je sodišče s prekoračitvijo obtožbe favoriziralo tožilstvo in prekršilo pravice do poštenega sojenja, sodnega varstva in enakega varstva pravic, so do te mere posplošene, da jih ni mogoče preizkusiti.

21. Očitek, da se pritožbeno in Vrhovno sodišče nista opredelili do zatrjevanih kršitev v zvezi s prekoračitvijo obtožbe, s katerimi pritožnik smiselno zatrjuje kršitev pravice do obrazložene sodne odločbe iz 22. člena Ustave, ni utemeljen. Pritožbeno sodišče je razloge o tem podalo v 7. točki obrazložitve svoje sodbe, Vrhovno sodišče pa je tem razlogom pritrnilo. Iz ustaljene ustavnosodne presoje izhaja, da je zahteva po obrazloženosti odločb instančnih sodišč praviloma nižja od siceršnje zahteve po obrazloženosti sodnih odločb, če instančno sodišče pritrni pravnemu naziranju nižjih sodišč in je zato mogoče že iz sodbe nižjih sodišč razbrati razloge za sprejeto pravno stališče.⁴ Za tak primer gre v obravnavani zadevi, zato Vrhovno sodišče s sklicevanjem na stališča pritožbenega sodišča pritožniku ni kršilo pravice iz 22. člena Ustave.

22. Ustavno sodišče ni vsebinsko preizkušalo pritožnikovega očitka, da je sodišče prve stopnje le delno povzelo izpovedbe nekaterih prič, izpovedbe prič, ki so bile pritožniku v korist, pa naj bi namenoma prezrlo in naj se do njih ne bi opredelilo. Pritožnik namreč v ustavni pritožbi ne pojasni, do izpovedb katerih prič naj se sodišče (v celoti) ne bi opredelilo.

23. Ker zatrjevane kršitve, ki se nanašajo na krivdorek, niso podane, je Ustavno sodišče ustavno pritožbo v tem delu zavrnilo (2. točka izreka odločbe).

C.

24. Ustavno sodišče je sprejelo to odločbo na podlagi prvega odstavka 59. člena ZUstS v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Rajko Knez, dr. Etelka Korpič – Horvat, dr. Špelca Mežnar in dr. Marijan Pavčnik. Sodnik Marko Šorli je bil pri odločanju o tej zadevi izločen. Ustavno sodišče je odločbo sprejelo soglasno.

dr. Jadranka Sovdat
Predsednica

⁴ Odločba Ustavnega sodišča št. Up-1381/08 z dne 23. 9. 2009 (Uradni list RS, št. 80/09), 10. točka obrazložitve.